Прийшов я вранці до школи, а назустріч мені з класу Генка вибігає.

— Іди,— кричить,— швидше! У Шашка шьогодні день нажодження. Там чукежки їдять. Я побіг водою жапивати, бо шолодко дуже.

Заходжу я в клас. Кругом плямкають усі — цукерки жують. Один Сашко за столом сидить, не жує.

— У мене,— каже,— від них уже щелепи зводить.

— Де ти ходиш? — Митько мені гукає.— Тут без тебе все з’їдять.

Я пропхавсь до столу, але цукерок зоставалось іще багато.

— Вітаю тебе, Сашку,— почав було я, але тут хтось поцілив мене скатаною в кульку обгорткою у вухо.

— Бажаю тобі...— продовжив я, і знову в мене влучила кулька.

Я тоді розізлився, підкинув угору свій портфель і сказав:

— На кого бог пошле.

Усі кинулися врозтіч, а бог послав на Генку, який саме вбіг до класу із півлітровою банкою води. Тоді Генка линув на мене водою і попав іще на кількох чоловік.

Вони теж узялися за кульки, а дехто побіг по воду. Банок більше не було, і доводилося бризкати прямо з рота. Сашко одійшов і казав:

— Ну, перестаньте, перестаньте, вже дзвоник був.

Дехто його послухав, а більшість продовжували кидатись і поливатись водою.

— От здорово,— кричав Митько.— Якби кожен день отак!

Я теж сказав:

— От здорово!

Коли підлога була вся засипана тими кульками і геть-чисто облита водою, до класу зайшла вчителька.

— Ой-ой-ой! — сказала вона. А потім: — Ай-ай-ай! Що ж то у вас таке?!

Ми відповіли, що це в Сашка день народження.

Тоді вчителька опустилася на стілець, але одразу ж підскочила, бо виявилось, що він мокрий.

— Як вам не соромно! — розсердилась вона.— У вашого товариша день народження, а на що ви його перетворили?! Треба ж думати, що робите. Як це негарно і ганебно!

Ми почали думати і вирішили, що й справді це не так уже й здорово.

— Даю вам п’ять хвилин,— мовила вчителька,— щоб ви негайно ж привели до порядку і себе, і клас.

Ми дуже швидко все прибрали, і вчителька стала пояснювати урок, але ходила трохи дивно — якось боком і так само боком вийшла у двері за хвилину до дзвоника.

— Це їй соромно,— засміявся Генка.

— Це їй за вас соромно,— озвалась Ловецька.

— Не за "вас", а за всіх нас,— виправив її Сашко.— Хочете цукерок? У мене ще багато.

Але ніхто цукерок не взяв, сказали, що вже наїлися донесхочу. А Генка сказав, що він взяв би, та несила більше пити воду. Але потім подумав, таки взяв одну і поклав до кишені.

Тоді і я взяв дві. Я ж бо прийшов останнім і з’їв найменше.